

Sygn. akt VI U 370/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30/09/2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148 (1) § 1 k.p.c

sprawy z odwołania I. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 września 2019 r. znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób że przyznaje odwołującej I. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2019 r do dnia 16 lipca 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

Sygn. akt VI U 370/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 września 2021 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił I. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2019 roku oraz od 16 lipca 2019 roku. W uzasadnieniu podał, że okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został wykorzystany z dniem 22 czerwca 2018 roku. Organ rentowy nadto wskazał, że po 31 grudnia 2018 roku odwołująca nie odzyskała zdolności do pracy.

(decyzja z dnia 5 sierpnia 2019 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji I. M. złożyła odwołanie wnosząc o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres 27 czerwca 2019 roku do 16 lipca 2019 roku. W uzasadnieniu wskazała, że schorzenia z powodu których była niezdolna do pracy nie były współistniejące, po 31 grudnia 2018 roku odzyskała zdolność do pracy w okresie do 7 stycznia 2019 roku.

(odwołanie – k. 1-5)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na zasadność zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-8)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca się była niezdolna do pracy w następujących okresach:

- od 19 grudnia 2017 roku do 22 czerwca 2018 roku z powodu innych zaburzeń lękowych (...),
- od 11 lipca 2018 roku do 2 października 2018 roku z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa z promieniowaniem do lewego barku i ramienia (bóle korzeniowe) (...),
- od 5 listopada 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku z powodu zaburzenia korzeni nerwowych i splotów rdzeniowych (...),
- od 21 stycznia 2019 roku do 25 stycznia 2019 roku z powodu nowotworu złośliwego piersi (...),
- od 28 marca 2019 roku do 16 lipca 2019 roku z powodu mononeuropatii kończyny górnej (...) i mononeuropatii kończyny dolnej (...).

W okresie od 1 stycznia 2019 roku do 20 stycznia 2019 roku odwołująca odzyskała zdolność do pracy z powodu schorzeń kręgosłupa, z powodu których była niezdolna do pracy do 31 grudnia 2018 roku. Odzyskanie zdolności do pracy zostało potwierdzone zaświadczeniem lekarskim przez lekarza neurologa. Zaświadczenie wystawiono 31 grudnia 2018 roku. Odwołująca w tym okresie pracowała.

Schorzenia kręgosłupa szyjnego, barku lewego i kręgosłupa w odcinku lędźwiowo – krzyżowym są współistniejące z innymi schorzeniami, ale powodują niezdolność do pracy tylko w okresach zaostrzeń.

W okresie leczenia onkologicznego z powodu nowotworu złośliwego od 21 stycznia do 25 stycznia 2019 roku odwołująca była niezdolna do pracy z przyczyn nie związanych z kręgosłupem.

W okresie od 28 marca 2019 roku do 16 lipca 2019 roku odwołująca się nie była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych lub onkologicznych.

(opinia neurologa J. S. – k. 29-29v; opinia ortopedy M. G. – k. 53-57; uzupełniająca opinia neurologa J. S. – k. 60; uzupełniająca opinia ortopedy M. G. – k. 61; opinia onkologa J. B. – k. 73-74)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i onkologii. Sąd uznał wnioski tych opinii za jasne, logiczne i fachowe. Ponadto wszyscy biegli byli zgodni co do tego, że odwołująca się była po 31 grudnia 2018 roku do 21 stycznia 2019 roku zdolna do pracy. Ponadto biegli byli zgodni co do opisu schorzeń na które cierpiała odwołująca oraz co do współistnienia schorzeń. Odnośnie okresu od 11 lipca 2018 roku do 2 października 2018 roku Sąd miał na względzie, że biegły ortopeda, wskazał, że w odwołująca była niezdolna do pracy z przyczyn dotyczących kręgosłupa, a nie mononeuropatii. Sąd miał na uwadze, że odwołująca się nie kwestionowała tych opinii. Odnośnie zarzutów organu rentowego do opinii biegłego neurologa Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego J. S., która wskazała, że podtrzymuje opinię główną. Do opinii ortopedy oraz onkologa organ rentowy nie wnosił uwag. Wobec zgodnych wniosków biegłych Sąd nie zasięgał kolejnych opinii uzupełniających biegłych ortopedy, neurologa i onkologa. Strony również nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie o decyzji z dnia 12 września 2019 roku zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2019 roku, poz. 645, dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres

zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Do okresu zasiłkowego zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Sąd w tej sprawie, nie dysponując wiedzą z zakresu medycyny dopuścił dowód z opinii trzech biegłych – neurologa J. S., ortopedy M. G. oraz onkologa J. B.. Opinia tych biegłych, główne i uzupełniające były zbieżne co do wniosków odnośnie charakteru schorzeń oraz przyczyn niezdolności do pracy w poszczególnych okresach.

Kwestią sporną między stronami, było to czy niezdolności do pracy od 19 grudnia 2017 roku do 31 grudnia 2018 roku z przerwami oraz od 21 stycznia 2019 roku do 16 lipca 2019 roku należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, który został wykorzystany z dniem 22 czerwca 2018 roku. W okresie od 11 lipca 2018 roku do 2 października 2018 roku oraz od 5 listopada 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku odwołująca była niezdolna do pracy z przyczyn związanych z kręgosłupem. Odzyskała zdolność do pracy z tego powodu od 1 stycznia 2019 roku. W okresie od 1 stycznia 2019 roku do 20 stycznia 2019 roku była ona zdolna do pracy i w tym czasie pracowała. Ponownie stała się niezdolna do pracy od 21 stycznia 2019 r z powodu schorzeń onkologicznych. Nie są to choroby współistniejące. Zatem od 21 stycznia 2019 rozpoczął się nowy okres zasiłkowy. Z powodu schorzeń związanych z kręgosłupem była niezdolna do pracy dopiero od 28 marca 2019 roku. Przerwa między 31 grudnia 2018 roku a 28 marca 2019 roku wynosiła 87 dni. Także i te okresy nie podlegają zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, ponieważ przerwa trwała dłużej niż 60 dni.

Niezdolność do pracy przypadająca na okres od 27 czerwca 2019 roku do 16 lipca 2019 roku wywołana mononeuropatiami kończyn górnej i dolnej była niezdolnością podlegającą zaliczeniu do okresu zasiłkowego od 28 marca 2019 roku. Do dnia 16 lipca 2019 roku nie zostało wykorzystane 182 dni tego okresu zasiłkowego.

Reasumując zaskarżona decyzja z dnia 12 września 2019 roku jest błędna. W przypadku okresu niezdolności do pracy od 27 czerwca 2019 roku do 16 lipca 2019 roku odwołująca ma prawo do zasiłku chorobowego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)